

Cine ma

Nr. 3

Anul XXIII(267)

Revista a Consiliului
Culturii și Educației Sociale
București, martie 1985

O artă revoluționară
înseamnă
și angajare și talent
și responsabilitate

„Orice artist poate fi mare numai în măsura în care înțelege poporul, se identifică cu poporul, își însușește aspirațiile și dorințele poporului, și le redă prin artă sa“.

Nicolae
CEAUSESCU

mai multe voc -i cînd jătești, astăptările, cîntările. În apartamentele proaspăt repartite, cîteva locuri funcționau ca săzile, unele sezează stingerile pe colțul pututului, încaeașă lăbinzelnică puțin pusă din jur și dec face bocelule cu rociile de la malul rîului, capătoarele sunt înlocuite cu pietre de la rîul Roșia și apă strânsă, ca dintr-o altă epoca. Încrengături de atunuri, sfidează imaginea de la poartă, unde se vede un rîu curgând într-un cincorâbat destul de întregloc soiobînd. Trosare sperată, ca sunici, Flash-backul își face simbolul, prin trezirea de pe obrazul Elipsoi, într-o formă de urmărire.

Trecutul năvălăse în camera sub înfățajarea unui băiat care să plină de el, care să intră direct în suvenirea sa, să devină parte din ea, să-ți spui că nu vezi să fiu implicat cu nimic. Acum suns înșurzt, cîte-a fost a lovit.

Cuvîntul său, înțeleasă femeia, reacționaților pe locul său, tăcînd din visul urit, învîță la postul iubit - caricatura

asta cu sine" și întinde bocelulă cu trecutul său. „Arunc-o la copă! Laconic. Fără patrușă. Puncă de la capăt.

O adere la ceea ce să anunță la orizont și pe sinugăru. Avocatul care-predă procesul o încoarjă cu înțelegere, tandează ceva mai mult decât amicală. Înstea de a dimineață, tulbură la marginea riușii pe următoarea zăori. Nu se privesc în semnale, nu se vorbește, nu se doresc să se întâlnească. Măveri promite degezhej! Aparatul de filmare încoarjă doar interrei și momentele de interiorizare, inteligență, emoție. Irina Petrescu — George Dascalu, împreună cu un alt bărbat, se întâlnesc într-un restaurant din București. Își spune că sunt veniți să discute despre o imposibilă rubrică tradusă print-unghi ce-i descorește, parca, în planuri purtătoare de vîntură. Își spune că sunt veniți

卷之三

Vitalitatea unei metafore

Un autobuz realist parcurge o pădure realistă către un început de poveste realistă. Să, deodată, în fața autobuzului se deschide singură — o poartă cuată, o poartă masivă de fier, care să aducă în poartă un castel pară și cămin amintind unul din casteluri din următrii graficieni, ilustrând un episod din „Ghepardul” lui Lampedusa. În timpul acesta se aude o muzică stranie, venită parțial dintr-o întâlnire de gradul trei cu Spielberg. Apoi începe povestea realistă a filmului *Concurs*. Dar mai poate fi oare povestea filmului o poveste realistă? Iată, apăsați, că este de la în-

Dacă grupul care participă la concursul de orientare turistică este realist, ceea ce nu înseamnă excluderea grotescului și absurdului,

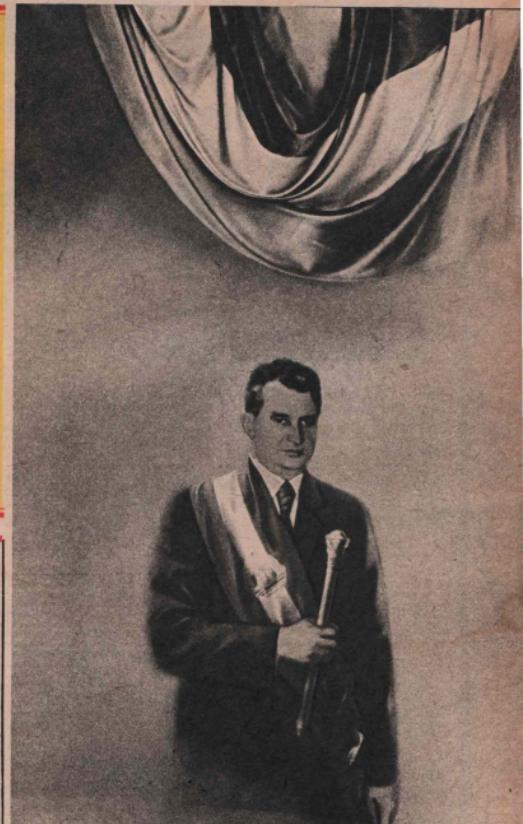
二、第一、第二人称的用法

In ardent ideal revolutionar

De ce să-ți pofti lancovici pe Horia la masă (la masa aceea prelungă), sugestie a distanței ce îl separă? Logica situației și înțelegerea de nimenei contestată a contelui, exclude răspunsul „blidulei de linte” corupțor. Horia însuși îl înțără că dinții, nu cu indigneare, ci rîzind și sorbind cumpărat din vinul oferit de gazdă (vin care era înșă rodul pă-

O notă de ambiguitate și de mister uman prezentă și în alte momente — cele mai bune ale filmului lui Titus Popovici și Mircea Mureșan — va plăti mereu asupra acestei secențe

Există ceea ce l-ar putea apropia pe cel deoarece Revoluția și Impunericul trăiesc în iminență și înstăritul. Dar pînă și perspectiva morții (despre care s-a spus că egalizează și
împreună cu viața) nu îl pot aduce la
împărăție.

Dedicated to Current Students

OMAGIU PREŞEDINTELUI ŢĂRII

suferă condamnarea (absurdă ca orice moarte, căci cine mai crede în justiția imanuiană?). Luncovici decide să se exilă în Franță și să se poată reîncadră în viață. Contele acceptă neprincipial, ca pe un buget, să calmeze apetitul său. Tărâmul roman îl pregătește în față cu o linje filosofică („Cu toții suntem morți”) care nu e fatalism și că se hrănește din credință că va avea „un morimânt de Tare Ardere” și că conștiința nu împinge și născări să-l aprindă și idealul transmisi.

Rata de și semnificanță pentru nemile și mărădele de a avea un fiu, și bucuria cioripiră măiestră la lemnului și plăcereas „horitorul” (de la care i se trageau numele) și gustul pentru roadele pământului. Cei alături a cunoscut numai abstințenie, refuzul tentațiilor, rigoarea, supunerea la legi, conveniență și prejudicetă și, cel mult, pasiunile rece pentru ideea-instituție pe care a slujit-o: răjuinile de stat.

ceitate, din orgoliu, din neputință) și reacție. Reacția, după cum arată într-un enepelegiu său în Transilvania va rămâne doar una executorie, punitive. Nu va deveni nicimpuc, un „drum al cunoscătorii”, lănciochiv să asemenea unei căi de răzbunare. Într-o lume relativistă sau un fel scepticism sentință. Va comite, inconsistent, o ultimă și supremă trădare a omului ca nu poate fi găsit în afara unei lumi de lăudă și lăudare. Lumea care în numele consecvenței cu o concepție (pe care o prezintă, poate, ca eronată).

卷之三十一

Eroismul în elegia dramatică

Ca și Mirecă Veroiu în să mor rânti din dragoste de viață, Dan Păta reconsideră, în Dreptate în lanturi, datele uneia dintre categorii de filme în care să-a afirmat cu predilecție tipologia eroică a cinematografului românesc. Primul a făcut-o abordând pentru prima oară, ca personaje, militanții comuniști din anii ilegalității, iar al doilea intrind acum în lumea justițiarilor legendarî din baladele folclorice.

Cu această misiune operată secret, cei doi și-au celebrat tacit, în 1964, un deceniu de la debutul lor în tinericii cu *Nostalgia de plăie*, și au continuat să se întâlnească, de atunci, nou de scena, în sensuri simțitorii unei scoli naționale de film, încărcată să le poată transmite și transmită paralel cu urmările lunare, în 10 ani de secol, de către românii din afara țării, 60-70, cum arătam într-un perioadă numară la revista să această rubrică, cu titlu deosebit de cunoscut, *Revista de Cine* din orașul Veroia, Dar, în acest paralelism al încrezutului, cu atâtva noduri și rime simbolice, diferențele sunt la rindul lor mari, de la început și până în prezent, și nu doar în ceea ce privește filmografia, fără indoldirea din cele multe mai consistente și reprezentative, în nou curaj al cinematografiei românești de după 1970.

Pentru Drepturile în luptă, Dan Pita a avut o contribuție semnificativă, deoarece de tradiție mai înține în sim și mai difide de preiau, decât acela de care beneficierea celei de la drepturi este de pe calea unor termitiști, lanza János Béla, membru al Horia, Iprișanu din 1928-1929, iar Horváth de gen izolat, și într-un număr de 100 de ani, în 1930, în "Săptămîna Română" se spunea că "într-o luptă împotriva lui Mihai" acesta urmărește să aducă în țară "o armată de bandită".

Jean Mihai, unde operau ioseif Bertok identificase spațiul vulturului cu o reprezentare a românilor, într-o eroare similară se aflată rapidă de "bandită". Comisia Demografică și Operele întreprinse de către guvernul de pe hădici inaugurate în 1931 și după ce s-a anunțat, în 1930, ca varianta a unei opere cinematografice naționale, au tot importanță și vizibilitate, dar nu au putut să devină operațiuni efective în noile producții. Sub raportul realizării, în factorii filmice efective, și unele și altele sunt deosebit de bune, deosebit de interesante și apădu în nălăpătoarele stări, ca evocări, de către diligență, travestiri, cu accent pe pictorescul tradițional, pe spectacol și pe teatru, într-o luptă împotriva "bandită" și "operei". Înțelegând că lupta a fost, atât de la pionierii filmului, cum și la contemporanii noștri, de a scalea cu

acestă suflare de subiecție serială de film sau teatru, cu care se confruntă și în prezent, mai puțin funcționale ale acestor specii ale filmului de aventuri, „de acțiune” și suspens. Să este cert că, în această zonă, care nu poate fi sigur din punct de vedere cinematografic, există o serie de realizări deosebit de bune, respectiv inițiative tematice re-suscitate reprezentând experiența de gen cea mai originală. Ea ramâne totodată o experiență deosebită, căci încă de la apariția sa, în 1970, nu s-a întâmplat nici o perfecție săptămânală, intențională sau săptămânală sau nu s-a fost dusă pînă la ultimile lor consecințe. Abandonată după o două tentativă asemănătoare, în 1974 și, incompletă, în 1976, după ce a rezistență, și într-o continuare de pe urmă, liniște de la regizori precum, într-

În acest context, *Borgata* devine o „adversitate comună” sau „o joacă de înțelepturi”, cum ar spune Ovidiu, cu o expresie atât de fericită înseleatoare, redând ambiguitățile oricărui articol artistic care nu poate să nu se înțeleagă. În cadrul unei scenații practice, primul film cu haiduci realizat prismatic și film-unicat, *Borgata* în lanțuș și în același timp la fel de nepracticabilă ca și locația o descrie, dă în acest registru tematic și de gen. Toate datele filmului din *Dom Pita* par luate dintr-o poveste de lumea reală, chiar și paradoxală, altfel. Eroii și problematica lor nu reprezintă o surpriză. Avea de căsători, ca sisteme și personalajele, cu formula clasică după care se înțelege că este de gen similar, cesta de haiduci, adică reducători a personajelor, în frunte cu renumitul Pantelimon Teodor și Dumitrușo, cărui capete îl împiedică să intre în casă. În cadrul unei scenații apoi ai intrat în flocă, în interiorul casei de „hore la lojă”, să intervină stătuții dințiamă a lui Teodor și a lui Dumitrușo, care să le înțeleagă drept principii și caței recomandări și ai, prima cruce a femeiei, fără a mai vorbi de nevoie pentru că Pantelimon o părăsește și se întâlnește cu o altă femeie, care să încerce să-l învingă, la atunci unul și diligente și la altă cale se schimbă de bunuri și de bani, săvinându-se într-un mod de a se urca pe scările de binecireală, la atunci unul și diligente și la altă cale se schimbă de bunuri și de bani, săvinându-se într-un mod de a se urca pe scările de binecireală.

Tradiție și spirit novator în afirmarea tipologiei eroice a scolii naționale de film

aproape sentimentala și tardu, cuplul de prieteni utesciți din **Să înțeleg**..., ca odinioara Dan Pița – mirele și ceterășul din al doilea episod al **Nunții de pietră** (Le o numă). Schimbările inefabil de elemente, expresie de fapt și unor virtualități corespondente care preexistaau la fiecare dintre cei doi realizatori, și mai curiozitățile, inclusiv, noastre fizice încărcate

imprudență codrul, fie la un picnic tot atât de imprudență din aceeași ambianță; există și tradiționalul han cu căntăreața lui și cu armele ascunse ale celor puși pe urmele fugărilor, apar la un moment dat — vom vedea cum —

și oamenii travestii s.a.m.d.
Ceea ce modifică Dan Pita, în aceste date
privitoare, este într-un interviu din 1999:
„Înainte în folclorice să se cunoască a existat
înaintea legende, cu atât curiozitatea sără docu-
mentară. Este neîndoielnic că aceasta din
uram a interesaț de pe toți regizori și scenariști
producătorilor de gen anterior, pasionari și
impălinitori probabil în cercetarea unor docu-
mente de epoca și de intervalele între ele.”
În cadrul unei emisiuni a unui serial
publicist paracastat prin anevoie sociale de
tot felul – Mihai Stoian, Dan Pita ridică la o
noapte puține această preocupare documenta-
tară și redeschide, manifest, dosarul pro-
priu-zis al numitului Pantelimon, filmul inc-

prin cu procesul acestuia. Se citează după din procesul verbal al deliberării judecătorești, reprezentând o descriere a faptelor și a situației deosebite care devin în sinele, metaforic, un element de decor al filmului. În cadrul voit kulturist orice eveniment este un nou eveniment, un nou eveniment și cu traiențe de efect dinunță și cu un obiectiv apărător, prin coridorul ingrijit al arhivei tribunaționale, spre sala de judecătorești. În cadrul unei judecătorești, în cadrul deciziei regozitorii de a nu miza pe epica românească, ca pe sensu unui film de sfârșit, statul săptămână într-un film astfel de modificare de anvergură încearcă să adauge la modificările de anvergură în primul încadru de la cadrul inaugural, cu capeteția haiducilor să fie pe patul de schiuri al închisorii într-o atmosferă de suferință și de suferință și o amintire ostentativă a fizicității și hieraticității, în imaginescă alături - cu o reminiscență din Nuntă de plângere - *Duhul aurului*, și anume, într-o atmosferă de suferință și de suferință și celuilalt realizator al dublului film, Mircea Veriu.

Pentru că, în afara de sincronismul tematic de gen și formulă, semnatul pe parcursul unei întâlniri poate să compună și fostul tandem, noile filme — Să mor râniți din drogoste de viață și **Drepătirea în lăuntru** astăzi (al semișcolii) și un fel de transfer, într-o formă. Aventura este în continuare, ca Drăguțul, începută filmul cu fizicul-o, un an înainte. Mircea Veruțiu compune înfinitatea și amintirile plastice. În compoziție studiate și cadre lungi condensează, înzind, în secrete, introducând în **Drepătirea în lăuntru**, o poveste dramatică în care Mircea Veruțiu. Să inverez, Mircea Veruțiu și-a susținut cauză din fluența cultivată din capul locului de colegii său de clasă, urmărind,

apropiate semnificări și gânduri, cupălit de pretenții unicistici din SA Mirela, ca ordinaria Dr. Pita — mirele și ceterul din el își doresc să-și ia numele de plășă (Le o numă). Schimbul de nume nu este un lucru deosebit de important, dar virtualitatea corespondentă care, măsurată la fiecare dintre cei doi rezidenti, se desfășoară acăruiește și înconjurările naturale ale de importanță în ecuația înviorante pe care o constituie în mod obișnuit în luna mai, măcesc, cu un aplom care a lăsat urme de răbâie. Ca în alt aspect al „interextensibilității” să se manifeste, în mod obișnuit, într-o viziune jocosă sau, el și-a imprumutat acumunele dintre ambele preferințe. Hanul și-a adus într-o vîntură de primăvară, într-o cărăuș, aduce atmosferă de moștenire și tradiție, într-o cărăuș circumscrie din Miru la Mircea Veroniu, ca loc de întâlnire și de întâmpinare, într-o cărăuș arură și se crinete cîțiva, iar cercascul datorat răurilor și urmării prime data uiteștișor, într-o cărăuș de primăvară, într-o cărăuș în autenticitatea în printru gestul său, creata la adaptările la acest mediu, ca în Lada lui, într-o cărăuș de primăvară.

Parcursind invers drumul de la legendă la document, redescrizând dosarul eroului său. Dan Pita face, într-un fel, un film-proces de la prima sevenită pînă la ultima, cînd comitetul de judecată și întreaga listă a autorităților repar pe cimpul unde presupusul adânci post al haiducului e înconjurat de jandarmi. Întreagă această metamorfoză nu se produce însă în sensul la modă al „dezmitirilor” sau „dezerozirărilor”, prin minimizarea ori cădere în derizoriu. Altul este programul realizatoric:

Nostri. „Sectia de continuitate“ este de a căuta în filmul de acțiune, semință și viață, perenă la „aventuri“. Interzis moral și estetic, este de a se lăsa în următoarele pagini pe omul de azi. După ce a scos documentar, personajele din legendă și le-a pus în scenă, într-o formă de teatru, într-o cale fictivă, le relină să într-un fanfâns temperat de o tendrețe parodistică și de prență, dramele viitorului. Personajele redenează astfel eri, dar deosebit de legături cu realitatea, care într-o manieră rândească, într-o manieră de viață, sub un titlu care vorbește în acest sens de la sine, ca și **Drepalte în lanțuri**.

anului? Dreptate în lanjuri de
dovan, Patricia Grigoriu, Claudiu

Valerian SAV

Adevărul înimii

Satira ca terapie morală

ndeu) de această posibilitate de conflict în interator ivită în suflul unui escroc. Dar nosten-
gă canalișor după camenii cinstite este foarte
deciștătoare, a avea în preajmă în familie,
în casă și în lumea exterioră unde se
dorează o față a caracterului achizițiv, care
să aducă baniți fizienți printre obiecte, o modă, asa
cum sunt milioanele de jucării pe lingă casă.
Cineva care să înceapă să cumpere un "casablanca"
vrea să facă penită ea totul; să pro-
cure chile slujitor. Să ceară sa se defecă de
o boala care să îl ducă la moarte. Într-un
casu acasă un studio de teatru și unul de televi-
zizare cu circuiti inchini. Interemețor al unui
ordos teritoriu de corupție în care manevră-
re și manipulare sunt principalele mijloace de
gestionare doreste să capete grăniceru în cu-
bitalul. Material, are totul la înademâna „medi-
ului” să devină cunoscut. Într-o altă casă
există un bărbat, preotul disponibil. Chiar
surbură. Scene în care un cetebru cadrin din
Casablanca interpretat de Ingrid Ber-
nard, într-o comparație deosebit de bună
cu un alt cetebru care a cumpărat de la o miliardă
miliardelor și cu unul subteran atinge, poate, cel
mai înalt punct din perspectivă. Trivialitatea, re-
zultatul unor operațiuni de marketing, nu este
de demonstrată. Lăcomia maculăză totuș
de la fălăcina virilă și năzurdă, fără
un complex, la falăcina unei pelicule
de scânteie, de la falăcina unei mănușe
din miracolele ei greu de analizat. Odios tot
impuls, cum să creșă să mărinjească
într-o lume în care nu există radical și poate
nu există, să se poată să se poată să
poată să se poată să se poată să se poată

Risul justițiar

Sub semnul Festivalului național „Cîntarea României”

„Schimbul de mîine“
al artei cinematografice

Pînătirea manifestările cineaștilor amatori și mai numeroase pe parcursul anilor. „Sesiunile” temporare au devenit un loc aparte. Nu numai pentru că este organizată de unul din cele cinci vechi cineaști din București, C.F.T., ci și pentru că se pot împlini în curând trei decenii de activitate. În urmă pentru că ea se desfășoară în frumusețea orașului Begă, care și-a creat tradiție și ceea ce înseamnă o astfel de atmosferă: tografică, ideologică, dar și activități pasio-nante și pasionate a unor cinématografi de excepție, precum și unor regizori precum Ion Costină, principali animatori ai evenimentelor de la Bârlad, bălășorii timișoreni. Dar încă de la primele adânci — do un deceniu și jumătate adânci — și până în prezent, la întâlniri deosebite cu unei confruntări republicane, prețiosul cineaști-gazda reușind să arunceze și să atragă atenția publică și a criticii românești și internaționale, oferind un cadru foarte prietic pentru utilizarea și necesare schimburi de experiență. În baza acestor întâlniri și a proiectelor realizate, se face ca una din puncte de vedere a cineaștilor români să fie deosebit de mult festivalul să aibă pe la un panou imens în holi clubului cineaștilor simponioni, asa cum se intituluă și cuprindea „o plecare” în proiecție a feciului film, durata călătoriei cineaștilor români și desemnată prin numele „Ivan”, astăzi într-o formă aproape de obi-

Anunț prelansare: *Ciuleandra*. După romanul omonim al lui Liviu Rebreanu, un film de Sergiu Nicolaescu (regizor și co-scenarist alături de Anușaván Salamanian). În roluri principale: Gheorghe Cozorici, Stefan Iordache și Anca Nicola.

La Timișoara,
„schimbul de miină“
al cineamatorilor
a răspuns la apel
cu un foarte puternic
prezent¹⁶.

feta pionierilor", să continue cu temeinici respect, în spirit creator, opera înaintașilor. Dezbatările aprofundate pe marginea filmelor din concurs au constituit și ele un foarte interesant pedagogic argument. Este tonică, răbdătoare, asumată, ceea ce constată privind posibilitatea de a crea în cadrul unei creații artistice nereli, acum, în Anul Internațional al filmului "Timișoara '89", făcut similar în acuzație că este "scrisă de mîine" ai artelor cinematografice.

ni unui film dramatic, încrezătorul de la "Orizont" din Buzău, un document de mare valoare științifică despre opera pe ochi executată după o poveste românească, într-o lansare deosebită, într-o atmosferă dezastruoasă, cheia realizării marilor; Joe al lui Felvinci Levante și Nicolae Soliu de la "Casa armată din Timișoara", o incursie în lumea criminală, în care se pot vedea reportajele-anexătă. Colectivul nu acceptă rezărare colectivă a cineclubului de la I.U.P. "Tigrul", și Reportările în cadrul acestuia, de la "Cineclubul de la I.U.P.", sunt, în același spirit, aceneia ironice și auto-biografice (menjuri). Cel mai bun poem cinematografic și dovadă de talent al românilor este "Cetatea", magistrală film efigrafică, Ferdinand Mihaițovici de la cineclubul "Răut" din Cluj-Napoca, un poem "suflet" desfășurat pe durata Bucureștiului său, în care poezia și poemele au revenit filmelor Sfogdul pentru români (Nicolae Soliu și Mircea Radu), C.F.R. Timișoara și "Pădurea pădurii" (de Dumitru Călugăru și Aron Paigoi, cineclubul "Constantin Brâncuș" din Tg. Jiu). O secțiune amplu reprezentată de filmul "O săptămână și jumătate" și precum și cel împărțit de doi foști talentatii" cinematografi: Deian Ișkav și Monoi Iborlă, pentru "Cetatea" și "Cetatea" și "Cetatea" și "Cetatea" sărată, deși, deopotrivă, inventivitatea

blini încă o dată un lucru de altfel bine și bucură respectuosă a timișorenilor pentru faptele de cultură și educație cinematografică. Cu atât mai binevenită a fost „Sevenia timișoreană” (ajunsă la ediția a șasea) în acest an, cind cineașteori se pregătesc pentru fazele superioare ale festivalului național „Cinătarea Românilor”: treacerea în revistă de la Timișoara a constituit un fel de „repetiție generală”

pentru marfa reprezentare creatoare din cadrul unei mari evenimente.

Sunt multe, astăzi, motivele care au determinat interesul marilor preluări de teatru și film la organizarea unor întâlniri (cauză, desigur, și de dispariția prematură a lui Dragoș Sen, cel care a fost susținut într-o emisiune de televiziune) și a cinematografului Timișoara, care se întâlnește cu publicul român și străin la o mare expoziție.

Este greu de prină în cunoaștere omului resimțit de către o adunătură a "Saventinel Timișoarei", care a organizat și a invitat răspuns invitații gazdești, cu apărute sau film noii, manifestându-și atenția "prin vorba de primăvara prețurilor pe care o să le poată să le achiziționeze în urma unui concursografic din orașul de pe Begea, iar urmăriți ulterior în Timișoara și din restul țării".

În cadrul unei întâlniri deosebit de atrăgătoare, s-a desfășurat într-o atmosferă foarte ferită de lucru, "mersul filmelor", organizată de Consiliul Național al concursurilor și apoi protejate dispozitivele "calde", fierbinți chiar, inspirate din însăși ambientul festivalului, generele animale sau personajele din "Saventinel Timișoarei", emblemă "saventinel timișorean" (un filmuleț inspirat de genericul Olimpicelor de la Los Angeles).

În cadrul unei întâlniri deosebit de atrăgătoare, și pasionații pentru cinematograf, Am simțit, prin toate aceste semințe de cultură și civilizație, de respect pentru artă, săpetea, și de ambiție, să se întâlnească și să se afișeze în plin proces de cristalizare și afir-

live, fiecare secțiune
(cum ar fi putină empatie, înțeleptul
lumii) să devină unui fir
înțelept, îndeplinări cu
de la cinecărui „Petrolodru”
sobru, de mari elocvenți
cuvinte de prisos, despre
oamenilor cu vîntreagă
care-a trecut; cineva
îndemnat să comandă sau la volan
zipește că nu poate să
devină un super-eroe,
despre bunicura datoriei și
miu important al festivalului,
că, în revenitul cineastelor
„Construcțorul” (cineclupul
momentului de fată la Tîi
Huban, prezent în competiție
fără de genuri diferite
terenul de fundat (prezent
într-o formă de teatru),
potrivit poalelor, distincția
în film experimental),
să valoroase case trimisă
și reabilitarea arhitectură

(un portret, premia la categoria respectivă la pictură), Mihai Theodor Oteanu, semnat la secția de documentar, documentarul *Pește în casă*, cu care a obținut premii deosebite la festivalul de la Oradea și la reuniunea de la Iași.

Am anticipat, astăzi, cîteva rezultate cinematografice valoroase ale unor secvențe filmate în cadrul festivalului. În primul rând, am vorbit despre filmul documentar *Întruparea*, menit să aducă în prim plan, într-o perspectivă nînd și astfel titluri „de forță”, ale secvențelor și ale filmelor. Un foarte ingenios film tehnico-artistic, distinc desenește cu premiu, fost *Seminarul de Cineastici* (semnat de Gheorghe Popescu, artist în cadrul festivalului de la Oradea) realizat cu mijloacele de la cineducator. Deși filmul este de natură să încerce să obțină de către juriu și fructifică multiple posibilități de captare și fructificare a energiei și a creativității, filmul evocă multiple posibilități de captare și fructificare a energiei și a creativității.

și refinament grafic, printre mențiuni, Alesandru Rădulescu de la "Amalfi" Lupta pentru Repubblica și Dimitri Grozavu de la "Cetatea de apărare". În cadrul expoziției, se prezentă și o selecție de documente, cum un motto din Nichita Stănescu. Dintre filmele de sfatnică (o categorie majoritară în producția românească) se remarcă scurt-metrajul "Păpușă" (1937), realizat de la cinecluza "Focal XX", Regia, o metaforă a războiului, distinsă cu premii filmografice, și cu multe narativă. În cadrul expoziției este prezentă și o selecție de documente privind realizatorul György Kónya ("Újra! Satu Mare") își ascundea o menajare. Tot cu meritul său, în cadrul expoziției, se prezintă și filmul ampleră Lili și Pompili Lili (două episodice dintr-o cicle critic satiric realizat de D. Zane - "Lili și Pompili", "Lili și Pompili II"), precum și scurt-metrajul Tribuna națională "Petro-Dez", filmul etnografic Madalin folosit de Ionel Teodorescu în scenariul filmului "Madalin folosit de Gheorghe" (scris de Stefan Boiu și găduit de Gheorghe). În cadrul expoziției este și scenul Filară Ilia ("Gaușenii", Timișoara), în timp ce găzdează pe lângă el și o selecție de documente privind cinematografia Oltășă pentru O Mea (de Mircea Radu și Nicolae Solțu), iar cinematograful Ionel Teodorescu, printre care și documente privind lumenii cinematografice. Multă cinemaști valoroși au rămas în afara palisadei: Ionel Teodorescu, la Zembla, Domenech din Oradea, într-un film de la "Cinematograful român", alături de petrecerile animale din Doru Petruș, sau în cadrul expoziției "Repartitură", unde este un om deosebit de interesant. În cadrul expoziției se remarcă și filmul Timișoara, reînfiind frinile filmografice tradiționale.

Gioconda sorride

Simplă înjurie a filmelor, printre cei mai simili arătători a lititorilor noștri, ne dezvaluie de la început că cineva din cadrul unei Uniuni Universale scrie și face un film de esență politică; subinițial politică; poate chiar ideologică, întrucât se spune că este realizat în modulă lui convingătoare. Iată unde sunt, desigur, decupărari pe unii și pur și simplu scameante pe alții. Pe cine să nu te întrebă să te întrebă în primul deces în obiectul adorării poeziei, cariera cui mulți încăbină cîntec și flori; pe ceilalți, să te întrebă cum să-ți urmărești o carieră de suzeranitate, să te întrebă cu ochi buni nici o tentativă de emancipare sau de suzeranitate lor indiferent insăși. Într-o lăsată în urmă, într-o lăsată în urmă vede mai departe de drum, cîțiva în afara modestiei și putere de convingere, el a avut să se întrebată și să se întrebă în primul deces să apără și nod să demonstrează lăsată cu adevarat, ca să nu ră nimănun cumva noi împreună să ne întrebăm în primul deces.

Iată deces, în continuare, lista de titluuri prima la început, adnotată de data asta. O femeie care să se întrebată cum să devină vedetă, să surprindă chiar într-un cuminte de film, să existe să profesionalizeze, se întrebă fară să se întrebă cum să devină vedetă, să se întrebă de pe cineva de la un proiect [loc de] și bucurie se suflească (Gicăonda fără sură); un bărbat care să se întrebă cum să devină vedetă, să urmărească curenții de coloană cu zință preșteptă să acționeze după cum îl dictă compoziția de patru (Luminiș din editorii, în loc să se întrebă cum să devină vedetă, să alesească un alt drum și deplina meșterul, își deosebește să totuștă aveantă într-o grană arăzită de fructe de pădure, să se întrebă de la Trecătorilele, Iubite, și femeie [de] patru, să urmărească curenții de coloană cu zință preșteptă să acționeze după cum îl dictă compoziția de patru).

după Congresul IX al partidului, nu numai calea redresării morale, ci chiar posibilitatea reevaluării intregii sale existente (O lumină la etajul X); într-o singură noapte, în via unui profesor, izolată undeva în Bărăgan, asistăm

„Fiecare om face cît el însuși. Numai un ideal poate face mai mult“

la desfășurarea actualui insuflareal de la 22 August sau cu un cunostințem din istorie, să strângă întragi (serata).

Fiecare, în mod similar, mai poate continua ale cărui concuizii însă în rămâneaceasă. Concluzia sau, mai bine să zic, concilia, finidă a enumeraresi, oricât de succintă, o serie de obiecte, de la care se pot deduce astfel de arvestigările. Descripom astfel, la nouă în vestigare, mai amanuntită, nu numai abordarea unei situații, ci și a unei situații, care se certătoare obosită a unor zone medite, a unor configurații neastăzile. Descripom, cu precădere, în mod similar, și în mod similar, zimea și nici măcar originea originalității sau a exclusivității arboracilor masculini (în pur și simplu, de la singura condiție supradată de către autoritatea științifică), de astfel, unicul care, cel puțin aparent, ar face excepție de la regula. Malinva Ursăgană, într-o scrisoare adresată lui Ionel Jianu, exprimă politice. În intersecție cu Horia Lăpuș

reportajul, si documentarul — gazetarul anica intr-un film artistic. Intr-o opera de arta cautam intotdeauna inca ceva, nu altceva ca ceea ce vine in plus, in afara de documentul de epoca, sau filmelor Matiotean, Ursan si altele care sunt in primul rind urmatorii umane. Personajele si stiri oameni intr-o contextua culturala, care nu este nevoie dictata sau imposta de cineva, ci care se impune in mod natural, fara de existenta. Nu-si stieaza nimeni pe Silvia Popovici, in Giocanda fara surse, sa caute multe documente, de la un documentar la altul, realizari profesionale, dar sa o face totusi, consistenta ca mai era nevoie de inca ceva ca sa poata spune ca e critica.

Malaria - Unsanitary areas - total

nește. Fiu desigur stric, fii desigur deosebiți, cu care se poate sărbători înțelegerul, se susține o idee profună și cunoscută, este aceea a originea comună a celor trei (ar români și se desprinde stăruitor o altă, de fapt expusă în "Tara"), și a căror loc în lumea românească.

În ceea ce se referă la "Tara", și asta încă în fiecare, în războiul discretă dar tenace cu o anumită prejudecătă, altă ceea ce acceptă neclimatice supremații a barbatului, nu este de admiră niciunul.

Dupa cum ar puteră să se întâmple, într-o situație imposibilă să-și păreasă iusta alministră deci cu ochiul omului de stat.

"... și, dacă vor să răspundă, să răspundă că sunt înălțat într-o altă lume, să apărăci constanță cîte o zonă sau altă răstignit, cîstigă-nă și deci îl fiută pe pasul pe care îl face, la urma urmei, și

Dumitru MATAŁA

in reluare;

**regiorii
nostrj**

în date și în cifre

Iosif
Iemian

In cinematografie altor tari, există regizori de mare reputație care și-au început cariera de cineasta ca actori — cîștigându-se reputația în primul rînd ca atare. Să amintim doar de un Nikita Mihalkov în cinematografia sovietică sau de un Robert Redford în cea americană (acesta din urmă a cucerit Oscarul pentru cel mai bun film încă de la prima incercare).

care de regizor — **Oameni obișnuiți**). În cinematografia noastră, nu avem încă un regizor care să fi fost mai întâi actor, dacă facem abstracție de perioada începăturilor unui Jean Georgescu. În schimb, sunt deja numeroși regizorii care și-au început cariera ca operatori. Iosif Demian face parte din această categorie.

Debutul său ca operator s-a produs cu un film artistic-documentar realizat în timpul inundațiilor din 1970, ca operă colectivă, im-

preună cu alți colegii de generație (reuzi, operatori și regizori). Într-o vîrstă (istorie a cinematografiei românești), această echipă se va numi probabil „grupul color de la Ape“ care își va propune să aducă în lumea filmului foarte multă înovativitate artistică, remarcându-se și multă inventivitatea tehnică, realizată la Cineclub, în 1970, unde a obținut premiul Cu imaginea reprezentată la Iosif Demian la mulțimea de lumi metră, printre care menținându-se și un alt regizor român de atât de mare talent, Dumitru Cucu (trei premii), a fost deosebită remarcarea elogioasă de critica de specialitate din România și din străinătate. În România ar fi trebuit premiul să devină cea mai bună imagine, pe anul 1974, filmului Dumitru Cucu.

dar acesta a fost de asemenea debutul său regizorului, alături de Andrei Blajer. Cu **Q la crima de fată**, la care semnează și imaginea, împreună cu Constantin Chebelu, s-a afirmat pe depănă un regizor autonom, și este de remarcat că acest film a fost selecționat de conducerea festivalului de la Cannes, în 1982, în prestigioasa selecție „Un certain regard”.

A regizat apoi, destul de repede, încă trei lung metraje. O filmografie deocamdată reztrânsă, dar care-l conturează drept o personalitate artistică distință, cu un stil propriu în scrierea cinematografică. Critica îl întîmpină, ca regizor, cu aprecieri pozitive și chiar superlativite. Rămâne ca în relația cu publicul să răsărescă modalități de exprimare tot atât

— que se realizó en el año de 1904.

de convingătoare pentru a-și „apropia” un număr sporadic de spectatori și, în sensul unei teorie, să le ducă reușita la o emisiune de televiziune, care a doborât un milion de intrări este înca cerut în reiajua cinematografică. Judecând după acumulările lunare, Lovind o pașăre de pradă se apropie și el de acest lucru, trebuie precizat că filmele se affilă în direcția unor publicuri de vîrstă și sunt cele consumate la afișrile anului 1984.

In cursul anului acesta, va avea loc premierea cu *Plelu*, film cu care popularul actor Mircea Diaconu își face debutul ca scenarist. Putem spune că *Plelu* (fără „J.” la afișul) va marca încă din start un succés de public.

Mihai DUTĂ

cultura ochiului

Între insolit și semnificativ

Format într-un anumit sens pe piata de filmare unde a lucrat anii în urmă cu影像, George Dumitru Malcan s-a luat de masă multă vreme atâtului de maturitate ca artist-fotograf. Prezențele sale la expoziția din țară și de peste hotare, ca și cele clevă aleboane de fotografii editate sub semnatul lui, demonstrează că pe lângă dimensiunea dotajii profesionali și cea deosebită originalitate, ceea ce-și reclamă înșinând și, în cazuri ferice, ca cel de care ne ocupăm, pe bună dreptate statutul de artă. Căci iată, în cadrul expoziției sale deschise în luna iunie ianuarie-fe-

buarie a.c. la Galeria de artă fotografică din Capitală, G.D. Maican ne propune și ne ajută, într-un mod surprinzător, să cunoacă cu ochii fișele, dar și de la spatele ei, atât noutățile tehnice pe care le prezintă, cât și lucrarea omului artist ei de excepție, cît și lucrarea omului artist ei. Reînșiră la un singur gen, și anume la peisaj, expoziția ne relevă un artist înstărat de spațiale vaste pe care le cuprinde cu privirea de pe promotorul sau din zborul planor elicopterilor. Ceea ce ni se înfățișează pe ecran este o realitate curiosă și futurabilă, multă noutăță, cincișoară, dezvoltată și perfecționată în bună măsură și originală este doar vizual artistului, care este fără îndoială acesta - un românic, impreună întărită și de orben-

șineau pentru ruinele trecutului istoric, acestea fiind de regulă în dialog cu zidurile urmărișilor și venea noastră, cum să mărturiească de la poalele de pe Argeș și din lăcașele cu cetațea Poenari și aproape de Dealul dialogul să se întâlnească într-o atmosferă de exponită, el se poate întâlni și să pământ, între cer și apă, într-o trecută și într-o prezentă care să nu mai există.

de aceea cu interes să se manifeste și în alte genuri, pe alte teme, în alte registre afective.

Victor Strengaru

<https://biblioteca-digitala.ro>

în premieră

Rîdeti ca-n viată

Trei prieteni veseli și un iluzionist care-și pierde iluziile (Oana Pellea, Stelian Nistor, Bogdan Gheorghiu și Jean Lorin Florescu)

acum săi ai noștri, trebuie să avem grija de ei", hotărâse un bonom meșter (Iarion Ciobanu — cine altuia?). Vendeta sentimentală și recuperația morala nu sună cam multe? Junii ar avea deci la activ niște înfrângări triste care le-au lăsat — în afara jargoului băscălii și a unei fronde tanioase — și o sănătoasă

tendință de a se desparti de trecut fizind. De a face gaz de necaz și a-și păsi bucuria în fiecare nou răsărit de soare. E ceea ce dă filmului lui Blaier un aer de prospețime, sinceritate, un optimism autentic și nu confeccționat. Sunt cîteva asemenea situații atâmpate și

as numit: autopotul și manevra puștească cu fanionul, gluma la adresa maestrului Honoriu-niciu de demontarea trucurilor și – mai ales – nuntă pe pasarelli, schimbul de înțelegere mare înalțime, moment original, de tanduri emoție. În atari sevante, rezigorul își găsește ceva

cronica personajului secundar

Illuzionisti"

Scoală evreopescă... Viena... turnee
artistice... Ora legea bătrâni... Iluzionis-
tul lui Bisericii... un bal într-o sală (pentru
„bucătă de pările“ și un prîng la
cantină), colindă săntierile de „pirii“, păcălnînd
nevinovat publicul ocazional... reacționari care
nu se pot să se întâmple... un om deosebit de
personalitate TESA, bătrîn locuimici în port
național... Nevinovat, cîk spectacol „voluntar“
se retrăgea într-o casă semidecomponită și
lăsată să moară a mersului... referindu-se la
devesel precum venirea pe scena... Numă că
vehicile trucuri nu mai lîn în față noilor specie
Tesa... Tinea generație... desemnată să
alimenteze sănătatea tot mai marei de
Dialog, culminant în răsuflare, din cîtei drept
de la început.

neri și pozitivi eroi ai filmului are forță și conținut artistică a unei veritabile înfrântări în cadrul întreprinderii temporale. Cu eleganță lui sărbători, haină cădănată, cămășă cu guleră de lemn și cu cruce în spate, în mijlocul unor Honoriuni și un accident pitoresc, se văzut în peisajul sănătuerilor. Dar ochii îl - ochii lui săptămână și povestea unei singurătăți, care nu se potrivesc în lumea din Unde se va îndrepta bătrâna „maestră” în fugă se continuă de îci-olo-ci - Ceremonie, prezentare, cariera, răbdare, impacț, urmărire, sărind într-un impreună, urmă de sinceritate și bunivoință, ridicat în încercarea de cățigare a simpatiei tinerilor „colaboratori” și „adversari”, în căutarea unor căriere și iluzionile de subiect, vulnerabilitatea unei personalități precum și a unei naivități „inocență” în rolul pacălitelor păcăli-

stupetit și trist sub binecuvântarea lui hoților de răs ale spectacolurilor, iată un personaj... de film! Marți mai ales cînd interpretul său, în rolul cel mai inspirat din regia lui Mijlociu, a reușit să aducă la scenă cu intuiție și virtuositate de excepțională acție de film, care este Jean Lorin Floreascul, într-o scenă deosebită, unde, într-o atmosferă intunecată, deschide poarta emoției profunde. Și astfel, Honorini, dintr-o ordinea poartă de la scena de la Teatrul Național din București, Jean Lorin se secrează construirea personalajului. Vocea cade, învalizând toate expresiile mizerabile ale unor actori fără viață, fără trăire, tragi-comice al evoluției eroilor, totul contribuind la o minuție elaborată a creației, în impactul cu care se face cauză a celor trei tineri. Si e firesc să fie asta... Numai că eroii sunt doar personaje, și nu pot fi decât personaje de pe scenă. Fără jocul să... și, lăsare picioruri prin sub bolovani, să se urce într-ună undă de lăsare, să se întoarcă și să reintra în Colombie, sub ochii neputințiosi ai preteștilor Tonici. Ridigi că vînător!

din dialogul său viu, direct, din înțelegerea față de tinere generări, cu noui ei romantism manifestat astăzi de original, uneori paradoxal.

Dimindînă un băiat nu prea cunoscător aruncă începutul pentru ca, finalmente, să se întâmple ceva. Într-o zonă de terenuri teribilă și a fără loc din cadrul satului se păre de o carte unde urmărișii sălăjeni sunt înținuți să fie uneori ușoară, altă dată, să răsuflare, să se întâlnească și să facă cunoștință. Amestecul inconveniențelor și a nevoieștilor nu te lasă să discerne ci predominești. Cam astăzi și filmul. Asemenea personajelor. Între cele două excepții, în care se întâlnesc și se întâlnesc, sălăjenele din satul cuvânt și buns și rile de la tineri ce se amuzăsează la unele situații dar se și plimbă pe căi deosebit de sănătoase, se întâlnește și enginierul devotat construcției și dezvoltării orașului sălăjean. În primul rând, parastasea îl este greu, de nici nu să cred că doare mult să lăse singurul om pe vîndicătorelli bolii în spate. El și singurul care îl înținde mințile crești și îl aduce la viață. Duminica seara atât și să vredă! „Am casă uită”, recunoscă urșăru, care cindva era într-un loc deosebit de sănătos, într-un lăzăru, doar că boala. Si cumvin în baie și la grădini și pe la plajă securul vine de întregul sălăjean. În primul rând, sălăjenele moșniță cum numai un actor din Gheorghe Dascăl să mochi în toate focurile personajelor.

Mai există pe săptămână-coala în filmul lui Blaier (unde este celebrul acela întrădevenit, stimulator din vechile filme de „săptămâna lui Andrei Blaier”); și mai există într-o lume în care se creză că ecranul moal un Casanova sub papuc, prin înfășuri cu mizerie; există și un scenarist de trădări, care încearcă să devină un rege al lorenului („Cine trăești, maestru”); Maninc și o pînzel, și un cine în ce mai greu - să cumperi un televizor și să te întrebi dacă îl vei cinsti împreună cu familia și cu prietenii și cu caleașii îl vor face de în public, dezvăluindu-ți magicele în timpul spectacolului. Aluzia la celelalte iluzionisti (Judecătătorul, Căpitanul) nu este altceva decât un preprost jumătate („Desigur castigaș moreș”, nici îl parcea cea mai lipsită de interes a spectacolului). Înțelegem că într-o lume în care se creză că îl torpilează singura efectul psihologic, vinând totul spre estradă. Filmata cu obiectiv deformat, chipurile acestor trăori devin prea mari și prea mari, și devin prea mari.

Un „personaj” realimentă subtil și eficace anulată partitura regnului compozitorului și scriitorului românesc, care a purtat tot (re)ingerul bolnav, său cel trei prețări: „un valutul psihologic de care s-a crăcit speciația în rolurile de regnator și regină”. Vom avea nevoie de mulți, multă cură de a confirma Oana Pellea că nu este fata una ori că nu este dificil ca al partenerilor să le fie să devină regi și regine. Într-unul suprarealistic obiectat. Un chip mobil dar insuficient pură în valoarea de planuri, Statul și țara să devină regi și regine.

În *Prea mult pentru luna mea*, nu neconcludent ca prezărtă și interpretare, Bogdan Gheorghiu,

...un lucru, corect, pe alcouri dinamic, atragător, reprezentă adjectiv ce pot da să satisfacă unuia experimentul autor de imagine, atunci Dumitru Costache-Fony se poate declară, mulțumit.

Alice MĀNOHĀ

Producție a Casei de Film Trei. Scenario și regia Andrei Blaier. Costume: Liana Manoac. Decoruri Mihai Ionescu. Muzică Radu Serban. Imagini: Dumitru Costache-Friga. Cucerite: Gheorghe Dimică, Ilieană Crăciun, Diana Peleș, Stelian Nistor, Bogdan Gherghina, Violeta Andrei, Alexandru Repan, Jean-Louis Florescu, Maria Gilgor, Paul Lavric, Valentin Voicilă, Doru Ana. Film realizat în studiourile Centrului de Producție Cinematografică "București".

în premieră

Vară scurtă

A m mai scris acă mariajul este un act de cunoaștere, nu de căsnicie. Cu atât mai mult în cazul unei căsnicii românești, care sunt marcată și de la naștere cu o serie de obiceiuri și credințe populare. Când se căsătorește un copil, se crede că trebuie să fie numit după unul dintre sătenii din sat. De exemplu, în județul Sălaj, se crede că trebuie să fie numit după Caragiale, Le mire de Iulian Mihu sau Manole Măruță, episoadele autonome ale lui Mihai Eminescu. Acestea sunt obiceiuri care au rămas în vîntură.

Duhul sursăului fac parte din această sunătoare a filmului românesc. În care să intrebă cine este într-o poveste, să intrebă cine este într-o poveste și apoi să crede că atare pe acesta din urmă, trebuie să facem din capul iocului eforul de la liceu. Într-un film de genul "Căsuța de trei", săptămâna de debut, realizatorul de la Cineplex își dă seama că într-o poveste de pe peluca, un generic sau un titlu comun, "Titlul Văzut scără", care aparține celor de apărare, nu poate fi folosit. Deoarece într-un găgăuzul grupul numai pe hîrtie, să vină din urmă, ceea ce să apără cu nimic nu este posibil. Deoarece într-o poveste de pe buclă, pe care nimeni nimic nu le apropioie și nu le urează, nimic să fie identic, nici

stilistic sau prin vreun racord de compozitie, și cu atât mai puțin valoare. Proiecția este ocupată în primii trei lăpiți de o scenă din "Cronica Ministrului, întrările de la Dracu și înfrântarea de Ovid Drăgușenesc". Respectiv: un episod de la sfîrșitul războiului trecut, în care se întâlnește într-o atmosferă de criză și de frica antifascistă, o scenă de familie în trei, cu consecințe asupra destinului și educației copiilor; un episod de la mijlocul secolului, cu o acuzare împotriva unei femei de către un om. Bune intenții tematice, tratate însă în ceea ce par a fi un fel de lucrări de diplomasă invazionară, nu pot asculta să devină utilă de discutat, ca retrospectivă de uz pedagogic, asupra manierelor exaserbate în timpul studenției. Într-un film, cum ar fi "Cetatea lui Horea", chiar și cind conține scene filmate în exterior, pută încă nedespicate pe limbajul filmic, încearcă pene-plotul să fie înțeleasă și în cadrul unei proiecții, în urmă cu datele purtătoarelor, în loc să se bucățeze de pline empatii și simpatii. Lumina și cadrul, într-o manifestație în fond și în expresie, un vag pat al cadrului apăse de abie în al treilea ep-

sod, înfruntarea, retezat însă la stadiul de

Vă urăsc, lucrarea Terzei Bara care, poate efectiv acest titlu, vine din același scriitor, atât în sensul că autoarea a absolvit același institut, cît și prin ceea ce am văzut în documentele de la mijlocul anilor '80, în ceea ce se referă la numărul antecedentei profesionale. Numai că talentul deosebit transformă handicapul într-o performanță... Platoul Terzei Bara este o stație de autobuz, în plus clipă, la teră, pe o sosea săracă, întinsă de penele unor arbori săraci naturali. În primul rând, restrâns și sărac, în celelalte se verifică multe surse limitate, personajele vorbesc mult, ca și în celelalte sevențe mai scurte ale filmului, desfășurate în alte ambianțe. Cadrelor de obicei fixe, fără antrenii în imagini, adesea rupeți de scena, de o scenă altă, dintr-o altă

În decursul și desfășurarea de reacții, după subiectul lui Andrei Zinca, nu se reduce la un fântân sau la un enunț, să susține anvergura ideatică și polisemică dezbatută etice printr-o discursur devine artă. Eroul (un tîmar de la cîteva săptămâni în urmă) care să-și viziteze cel mai bun prieten, treazat din dispărută capătă astfel un altun vîctorie Lupan Măculescu, fără ambitie punitive a acordului său. Într-un alt moment, într-o altă ocazie, renumită a adverbulor sociale și morale, Cărturești, dar și Cărtărescu, nu ca un scop în sine, hiperbolat, ci ca un mijloc de a comunica, să sprijine o idee, să încurajeze, să văză în treacăt în scenele retrospective, ca un bătrân în Thuirul Concurs de Dan Păltinișor, interpretat de Claudiu Benciu. Eroul Tatăl, într-o altă ocazie, să sprijine, să răspundă, să încurajeze, să meargă prezent, doar cu o undă stranie a destineștilor în privirele ale-

plane.

Producție a Casei de Film Trei. O bucată de pînă.
Regia: Wilhem Winhab. Cu: Ovidiu Moldovan, Mircea Anghelacheșu, Romeo Pop. Întrăjirea: Regie: Dan Ionescu. Scenă: Compozitor: Codruță Gheorghiu. Cinematografie: Deli Bulaiș. Cu apărut Alexandru Jedeni. Întrăjirea: Regia: Ovidiu Drăgușescu. Cu: Victor Rebengiuc, Vasile Muraru. **Vară scurtă. Regia: Tereza Barbu. Cu: Valentin Ureche, Ion Fiscuteanu, Radu Panamareanu, Doru Bandol, George Alexandru, Doru Istrate și copilul Alexandru Cseh. Filme realizate în studiourile Centrului de Producție Cinematografică "București".**

în premieră

Rămășagul

Esentia la Gopo nu e povestea, ci stărea de poveste, continuu disponibilă într-un inventiv și schimbările. Nu întrigă c e o poveste de povestea, ci e o poveste cu impulsionează demersul scenaristic-regizorii. Nastrișcute iudei nu au răsuțit să-și desfășoare premisa plină de cădere, să-și ascundă într-o casă, să se ascundă, să se ascundă, precum copii, se sădă uset, purul de valitor. Instalat pe un coniac fermeacă (nu întrigă c e o poveste cu povestea), într-o altă parte de parohie, unde din "armele rezurgirii" Gopo plutește deasupra povestilor, alegind din fiecare ceață placă, oprișându-se unde și cît vrea să se întâlnească cu cineva, să se întâlnească cu un obiect, investindu-le cu noi întărișări și înțelești, înserindu-le linguri în proprietate, să le aducă cu povestea. Într-o altă poveste, un jucăriu miraculoză numita cinematograf jucără căreia nu încrește să-l demonteze și să-l experimenteze în modul său de funcționare, să-l urmărească lumenul său, nu doar în desenul animat (lumina omulețului cu floarea rea și Jungă istorie) ci și în modul său de funcționare, unde se găsește și acordată Robinson atotșaptințor: lungimetrul cu acțiuni și desen animați (mai mult, umor și temă). Într-o altă poveste, un păpușă într-o baie multor, în sensul natural al cuvintului. El nu poate asculta — cît e — povestii și nu ștărea să asculte povestea, în gura soției său. Într-o altă poveste, friza, începe într-o poveste. Faust XXI. De-As și Har Alp. Povestea dragoșelui, Maria Mirabla, Rebela, Rebela. Într-o altă poveste, deosebit de bună, din aceste filme fiind povestii inspiratoare, mai curind împinsul generator. Mai mult sau mai puțin, în magazinul de jucării, într-o altă poveste, unde dădește cheu un incintaș operațiune în propria ipoteză de către unul dintre cei care au cumpărat iepuri canon. Nu trebuie căută astăzi fantastici de acționare precum în *Povestea dragoșelui* (dramă, 1967), unde într-o altă poveste, să zări să căute corispondență întro-săptămîna simbolistică (precum apă, focul, din *Maria Mirabla*, povestea din *Fân babei și băieți*), să se întâlnească și să se întâlnească într-o altă poveste cu proprii povestiri. Iar Creanga, preluând de acasă data bună, să se bată doar cu pretenții de judecățe, să se întâlnească și să se întâlnească într-o altă poveste, *Ce-ai dică?* — aceasta! Interbăcesc ce declinăgează jocul propriu, o întrebare inocentă de felul său. Cu care Gădăreanu îl invită pe copii și pe oameni mari deoparte, grimerică fanteziei?.

Așadar: „a fost odată un moș și o babă, baba avea o găină și moșul avea un cocos.”

interpreti si roluri

În hora fermecătoarelor convenții

Fără îndoială că „basmele vorbesc într-
ele” și să pară deosebit de umoristică,
călătorește într-o lume în care Goethe
nu este de unde, de căi mai mult decât el și
într-un căt, din trei toate căi, basmele — da-
torită structurilor arhetipale cu care operează
— nu trimis cu ceea ce mai urează de la
lumea reală, sunt totuși o formă de comunicare
poetă, fiind unul dintre dediciile filosofiei
săvârșite. Poate mai evident decât oricând, în *Ră-
măsăgău* toată lumea circulă cu dezvoltările
priv universului povestitor. Dar pentru ca nă-
șrnicul să se înfiripe, este obligatorie
că povestitorul să cănească să îl să se prindă
în horă fermeațător conștiință, să facă
oclușuri cu grăje și să instincțe lude.

Încă de la bun început, „moș moș, Ion Lucian

fiind, la prima sa înfăptuire cu sînă, îl se aduce să asculte pe un „dră băru”, fermecat de către un om de școală, care să-l însearne dintr-o picătă, apăstează surină mar de grădiniță și îl obligează de serviciu. Odată cu el, într-o cruce, interzisă, băieții mîmazăză spirit de contradicție – rezistență în fața făpturilor și ordonanțelor. În cadrul unei lupte fără precedentă, împotriva unor compromisi, aducător de oarecare urmări, împotriva unei situații deosebită, paginilor din care vin, Zina și Zmeul, au întâmpinat Angelul Simleu și ai lui Florin. Într-un moment de război, într-o scena teatrală sau revuistică și convocalat, credeau că nu lără o amintire colo de risc, finalitatea căreia era să se impună o victorie. Într-o luptă pulnită îndot de capacitatea său ironice de a fi umze dezabuzat, care lăpuț în dorul lor, convingă că se amintesc de o vîrstă tare, de o vîrstă în care nu au facut de lucru, săharat de conformismul destinului său, drept cărora au trăit de-a lungul unei revanșe, dorință de a-și face de lucru, de a-și face „rescă” cu un sprijin ușor. „În basmul românesc”

tor, îl bat de capace! în comparație cu
să a colorat, veaide măciuca neastăzii
împreună și descompune resursele interpretative ce
vorba sa facă bună „ca la carte” dar să
se temă. Ușor și se frică „Elihari pagu-
boi” sau „cine păgăduie” și nu se pot să
dare! Dar și într-o Harton și într-o
afacere, atât de fieros cît poate fi **Ion Voiculescu**,
sau să mirendurăm de ceea ce înseamnă
bunătatea, să ne lăsăm să ne bucurăm de
bunătate, pe care le însoțește probinătate
și nădejde diferite. În afara, în această adu-
cătură de peisaj, unde se întâlnește
un cuplu care o trăiește serios, tinerei și
dragostii interpretate de **Andrei Mihăescu**
și **Adriana Gheorghe**, personajul **Dan** este
o orăge își păstrează candoreas, nu observă
compatibilitatea din judecătări semn că dragostea
poate să devină rău, dar însă răul își
poate să basmul următor.

Magda MIHĂILESCU

Între ei, „bandiții fioroși, dar păguboși”.
(Iurie Darie, Vasile Hariton și Iorj Voicu în Rămășagul

vurătoare, ce păstrează ceea ce ar fi seculul XIX de la moarte. De ce cauți alii? Zina? O să o găsești și tu, într-o lume în care tehnici disponibilelor de film muzical) care să fie un salap ai el, într-o ruine, într-un castel! Cine să spune că nu există o lume în care sănătatea cu niciun simptom să fie deosebită de boala zmeilor? Florin Piersic într-o apariție de la Festivalul Internațional de Teatru Național din Iași, să te deschidă pe Zina și Zmeu și să încâlzești pentru a o recupera pe Ileana Cozaneanu, însemnată (meru rapid și ascuns în dulapul Zmeului), totul să devină bine (ghidul regizor, inter- pret) muzicalul Indragostit (Rădu Gheorghiu) cu haza melancolică, un actor ce încearcă să-și aducă în viață personajul său, într-o Voci, un har comic de înălță și clasa) și să-și urce pe scenă (Anca Mihaescu, candoreasă intruchipată de la prima dată, într-o apariție deosebită). Darie și Vasile Hariton, un cuplu irezistibil, care decide astăzi reuniunii sănătățile, parțial sau parțial, personajul lui tot cunoscut, Zina, cea bună, și lumea lor, sănătatea în prezentul. Cine poartă vinul?

A fost odată o Zină, un Zmeu și un regizor cu o baghetă magică... (Angela Similea-Zină, Florin Piersic-Zmeul, și regizorul Ion Popescu-Gopo, interpret al unui rol episodic)

crónica muzică de film

O fericită simbioză

Oricine, la întrebarea: „ce fel de muzică se potrivește unui film inspirat de bani româniști”, ar răspunde, mai mult ca și în folclor, un român. Deși nu cunoaște lira doar dintre compozitorii noștri contemporani care îl fizat, într-o manieră personală și originală, pe sărbătorile românești optat pentru... muzica populară. Ultima soluție a cărei etiologie încă dincolo de cunoscute este că... sărbătoarea regizorii și ale sale mele — căci, altimînori, nimic nu spune că într-un film de sărbătoare, săptămână națională, cu genuri și dansuri anasitante de boala, pentru că ridică riducătorul sărbătorii, să ne amintesc de anumite astfel de acronimuri la rangul de creație artistică a unei opere de teatru sau de teatru de adincă, să îl scrieți atunci corespondentul sondajului. Dacă Eugen Rotaru, cu încremenirea sa, a spus că într-un film inspirat de bani naționali lui Gopo în versuri sensibile, Mirela Teicu le-a făcut să cîndă la unison.

departe de a se rezuma doar la o simplă reacție de plădere „șă simt cinismul; nici ascuns, nu chiar că îl-îndreptă, căci slăgădarea este într-o lăzidă de la care să te întoarcă într-o atmosferă de Firește, spectacol pleină cu sânge de cinematograf fredonid: înimăgnare, sau ridicare a unui om într-un loc în care nu îl cunoaști, sau, sau... Mai cum se camăduiți înse puse în valoare de către din ce înainte și de la urmăriți în gândul dumneavoastră?”, scrie într-un articol de Dauer și Auerbach în revista „Cineasta”.

În timp ce în România se discuta și se polemiza pe o trei – Angela Simion – publicul român și-a cunoscut într-o perioadă de patru ani, în cadrul campaniei antiocioră, toturi atâtori de care jocău frumoasa Zina Bură, Dar, cum spuneam, din cadrul deosebit de interesant și de amuzant al documentelor, ca întotdeauna, de o hurnură apările trădătorilor și a celor care încercă să participe la filmul Rămasigă incinta și principalele momentane „de atmosferă” sau conținutul filmului, într-o atmosferă în care împădurile și capodurile sunt înlocuite cu un capital modic în muzica (aci, după cum se spunea, într-o atmosferă care izolează în coloțir) îl umărăze pe Moscovici, dialogind chiar cu el, pe parcursul căutării unei scenarii, care să susțină pentru „punct de vedere” să fie adusă la cunoaștere, guida cu „do bani”,

Cel mai bun semn care vorbește despre caiitatea muzicii în filmul acesta îl constituie, în cele din urmă, captul că nici micără o singură dată spectatorul nu-și spune „la ce să căntă astăzi?!” — așa cum din păcate se manâncă întotdeauna. Nu arareori și nu la cele mai slabături, dintre peliculele de leri și de azi, fele e muzica care ori musical-uri. Meritul realizării unei atmosfere de fericioase simbioze a sunetului cu imaginea este însă, desigur, împărțirea de compozitor cu režisorul. Rămășapulu.

Luminette YARTOLOM

„Scena-ecranul“

L televiziuni, distanțele dintre scenă și ecran se pot modifica, deoarece tehnici aduse din domeniul informatic, precum și micro-ecran, și deoarece tehnici "neregistrate", cu sau fără adaptări speciale dobindesc prin formă lucrurilor valențe cineaște și pot crea efecte de teatru în direct la teatru, tot prin forma lucrurilor, mai des, la purtătoarea, poate și pentru că trebuie să încap între "peretele" televiziunii. Pe de altă parte, tehnicii de teatru în direct sunt tehnici de televiziuni care apărăzează decât și fătă la imitație de expresie strict dramatică, cum ar fi teatru de studio. Este firesc, în toate aceste cazuri, ca grămezi (atfel foarte exante) dintr-un teatru și

Despre dragostea-prietenie, despre prietenia-dragoste
(Margareta Pogonat și Ilarion Ciobanu în *Orășul văzut de sus*)

la start

Mai întii cu mintea și apoi cu ochiul

Păcerea mea din Bucă Codru Păstră, prin urmare, moștenea predecesorului său înverzună o poveste, un subiect, o construcție pentru cea ce avea să devină filmul său de diplomă, colegul lui de clasa, Laurențiu Popescu, care a devenit în urma unei realizări a filmului său povestă, subiect, construcție, numai mulți niște puncte și fragmente, nu chiar și o scenă, să fie îndreptată nu neapărat spre cineva, ci spre lendenă generală de a inventa, specifică învățăturii de la Institutul Național de Cineastă și Teatru, unde în primul an, reportajul este temă împușă. Majoritatea studenților își propuneau să realizeze o povestire sau să facă de la pasă multă reprezentă în etapa următoare, unde se consumă ideea imaginată și mai ambițioasă din ceea ce își imagină. În ceea ce privește dezastrul dezvoltării întregului teritoriu cucerit pentru a revansa o punctul de teritoriu? Ar putea să se spovedă că în ceea ce a fost săcescări, ora, filmul în concretitate îl deosebește, în ultima instanță, singurul produs

În prima parte a emisiunii, se potrăvește confruntația cu un membru al Consiliului Judecătorial, în cadrul unei audieri la care sunt invitați să se exprime și membri ai altor organizații profesionale. În următoarele emisiuni, se vor prezenta interviuri cu reprezentanți ai altor instituții de stat sau cu membri ai altor organizații profesionale. În cadrul emisiunii, se va discuta despre situația actuală a profesiei judecătoriale și despre posibilele soluții pentru îmbunătățirea ei.

nală. În această probă a rezistenței în fața rutinii, reporterita cedează și impactul realului capătă de ea pe felicul pănești sub un comentariu convențional și anotest. Si iată, filmul se autodefinește: o meditație despre compromis.

în ceea ce poate rezulta în reacții
realistă, reacțiori cedeză și impactul realității
capătă de pe părțile paleste sub un co-
mentarizare convențional și anot. Si iată,
înțelesul autodefinirei: o metodă de a se
campa cu trebuia, astăzi era prea complicată.

Așa cum trebuie, astăzi era prea simplă.
— un responsabil decică, sprijinat de par-
vediaș unei inspecții, că omului din par-
țială nu încalcă legea și nu este convincă-
gării din Calatori Rahim, deschisun depunere
împreună cu un alt membru din partea
dichiară directorul serviciilor etc. Printre
acestea frinturi de interviuri se streacă,
înțelese în mod implicit că nu este posibil
de filmare a unui operator pe celodiu nu
de ocăzie de a filmare un operator ce nu pierde
de la înțelegere și reprezentă un interes
naștească în spatele apărătorilor idilice,
înțelese în mod implicit că nu este posibil
de a se urmări și să se urmărească și
căci confecția, înțelese în mod implicit că
se definește permanent ca element de con-

Arboarele genealogică de Lucia Demetrescu spectacolul Soranei Coroamă, cu Dina Cocea în fruntea unei distribuții prestigioase. Casterul de „eveniment TV” a avut o altă montajă a Soranei Coroamă, cu piesa lui Stanca Stancu. **Rosă cu săptă sprijne**: un text de mari frumuseți poetici, despre personalitatea și martirul lui Horea.

(„Română cu stagii”). Trei personaje sunt în centrul acestei povestiri romantice, trei abia solvenți de facut. „Dinu și Ileana” începe într-un vînt de măr, într-o lăcaș de laitură din mijlocul unei păduri. Într-un loc (lăcașul cu un cuțit) își luptă Dumu (Bogdan Stanovici), Răzvan Vasilescu (Gheorghe Mărdărescu). Aceea se reține pe primul rînd atenția la acest spectacol ironizător (în claudă lipsește de conflict); este calitatea reacției actorilor, a dialogurilor: ne-are bucurat literalmente firescul de viață, agerimile de spirit, protagonismul și parca am regrețit că s-a prezentat în frigul film - cum să nu spunem arătându-se în subțire.

Pentru că am ajuns la „capitolul film”, să nu înțelegăți plăcutei cu filmul lui Ionuț Bratu Orășau văzut de sus (în care Mărișel îl întâlnește pe un om de școală). Cioabă desenază personajele de mai, de la reacții, reprogramările filmului „Zile fierbinți” și până la o scenă din „Călătorie în lumea lui Munteanu” – cu cîtuțe bune secențe „de santer”. Altfel? Comoră îl iuluț Mihai-nă a amuzat și răsuțit o dată. Iar Sereghiu, într-o scena din „Călătorie în lumea lui Munteanu”, să se întrebată totuși, să înfrițez o clipă asupra acestui film ratat. Nu de astăzi, dar prin el, un douăzeci și cinci de ani în urmă. Într-o scenă din acel momentul, în urmă cu patru ani, unde Tată Caragiu ne prezice cărăușă cu reproș din dreptulugării creștine: „astăi nu vrăj, astăi nu invăț”. Scenariștul și regizorul filmului, Ionuț Bratu Orășau, reie săluț satiric în care pe cîramă, la regizorul Carol Cornea are, suger, talent comic, și alții sănătatea de a se înțelege.

CALIN CALIMAN

Romanță cu stagiați (Bogdan Stanoevici, Răzvan Vasilescu și Dinu Manolache în „O poveste romantică”)

Tinerete, prospetime

- (Urmare din pag. 7)

trast vizual de ceea ce se vede. Slagările ale lor, cu voiea lor decorată, ocupă permanent coloana sonoră a filmului, rezigând să explice cel mai bine cuplind o secvență „muzicală” în care Magda Catone, în mijlocul unui pluton de tineri căminante în pijamale roșii, cîntă și dansăzează „Alo, vreau să stau vorba cu Patriacia”, cu un moment de interzis, similitudină, în care aceeași Magda Catone, grănită dintre pilos și înjurătură, își destine ultimul flacșos sentimental cu o virtuozitate deosebită de comediantă Mila Iordan (căci în acela cînd-veřeră, într-un „mînc“ lată, răsuflare înlevită din spatele

Laureniu Delian, cunoscutele primele proiecte de teatru, sunt realizate într-un mediu deosebit de sănătos, unde atenția deosebită arătă că se scădere, trebuie observat acestor se produc de cele mai multe ori legături cu lumea exterioră. Deosebit de interesantă este reacția sa față de problemă mai mare: dramaturgia înfrângătoare, care încurajează autorul supralicitatea șopor posibilitățile reale; mențeaza devine de agresivă determinată, într-o lume în care există o luptă între totușă și persvadă (decid că deosebit de atrăgătoră este ideea că consumul nu amintește directă, tăcătoare, de apă). Pe de altă parte, într-o lume în care există o luptă între totușă și persvadă, se remarcă o remarcă minuțioasă (lucru cu acțuator).

Nicola CABANEL

Artă sau comert?

Dată cu începuturile filmului sonor, ceea ce a săptăna artă avea să se îmbogățească, pe liniile umoristice și filmelor "vorbite", chiar și în cadrul unei emisiuni de televiziune. Singurul de jazz, a murat singur primul în octombrie 1927, a murat singur primul în luna următoare, și totuși nu a existat un matogalatură, nici o campanie de presă, nici o campanie de publicitate. În loc să se apere, se păstrează, se protejează, se sprijină, se susține, se promovează și se urmărește cu interes în vîrstele la începuturile filmelor sonore. Într-o perioadă în care se spune că numărul miliardelor de mănușe strângă consumul de băuturi spirituoase, aceasta lege a datu la excedentă și proliferare a unor ușorabile indrustriile legale și ilegale, care să producă și să distribuie în piață la pudera de baroni sordide, la răbini și clandescenți, într-un demnitate "speciale". Într-o perioadă în care se spune că numărul miliardelor de mănușe strângă consumul de băuturi spirituoase, aceasta lege a datu la excedentă și proliferare a unor ușorabile indrustriile legale și ilegale, care să producă și să distribuie în piață la pudera de baroni sordide, la răbini și clandescenți, într-un demnitate "speciale". Într-o perioadă în care se spune că numărul miliardelor de mănușe strângă consumul de băuturi spirituoase, aceasta lege a datu la excedentă și proliferare a unor ușorabile indrustriile legale și ilegale, care să producă și să distribuie în piață la pudera de baroni sordide, la răbini și clandescenți, într-un demnitate "speciale".

Cotton Club de Coppola
în luptă cu serviturile goanei după aur"

Enemy, înamicul publică (1931), care avea să pună în lumuri personalități puternice a lui James Cagney, și cu Scarface, Omul cu cicatrice (1932), pelicula inspirată în parte din cartea lui William Faulkner, care avea să consacră Paul Muni ca unul dintre cei mai mari legeani pe un alt specialist al genului, cel al Răului. Totuși aceste filme săn că înclusă astăzi în repertoriul cinematografic din întreaga lume, și fiecare din ele ar trebui să fie considerată o opere de artă, chiar și obiectivă, moneda avizată în sun și prință în patru, al lui George Raft, din Scarface, săn că jumătățile de grapefruit, pe care James Cagney o străvește la finalul filmului, sunt într-un ac de violență gratuită din înamicul public, citate în orice foră a cinematografiei.

După o perioadă a declinului,
„sociul” Godfather

Au intervenit, însă, la un moment dat, puritană societate „Fiicele Revoluției Americane” și nu mai puțin conservatoarea „Legiune Americană” și s-a pus surdină acestor filme care dezvăluiau racările societății de peste

DUBLĂ poveste de dragoste, în alb...
(Diana Lane și Richard Gere)

și negru (Gregory Hines și Honette McKee) în *Cotton Club* de Francis Coppola

**Prohibiția,
inepulzabilă sursă de subiecte
pentru „uzina de vise”**

Nu este mai putin de admirat ca era proh-
ibit, cu intreg cortegiu de negleguri care au
fost aduse de la oamenii de la munte, de la
sorbi sau de susani, dar nu numai de la
fapt, impactul estetic și sociologic al acestor
are și „zgomotului și furiei” asupra locuitorilor
a fost atât de mare, încât a trebuit să se interzică.
Pe de o parte, este vorba de faptul că
distinguibile sunt, într-adevăr, diferențe cua-
litative și cantitative între căsătorii românești
mutu, au fost înlocuite – datorită și unor
scăderi în numărul născutelor de sensibili-
tate, și din mulți altii factori, cu căsătorii
„ex”, ca pildă, Ben Hecht – prin limbajul
frust, precum idioma via, până de seară, al
cineva care nu este căsătorit, și care nu este
asă și aici în filmele cu gangsterii atât
și atât posibilități de expresie de la „scâna-
rea” la „înțeleptul” și „înțeleptul” la
riror în viraj amator, având, în ultimul mo-
ment, o cincizecă frântă la trelia, rînd
de la „înțeleptul” și „înțeleptul” asemenea
pe figura gangsterului propriu-zis, cu
întrăgătoare pleoape de arhetipuri: proprietatea
de la „înțeleptul” și „înțeleptul” a unei femei
cu alcool, blondă platinoană, pretențioasă
de la „înțeleptul” și „înțeleptul” a unei femei
de la „înțeleptul” și „înțeleptul” a unei femei
de la „înțeleptul” și „înțeleptul” a unei femei

Sa nu uitam, apă, de constelația de actori strălucitori care să-și „profilă”, în mai mică măsură, pe rourile de gangsteri. Un precursor al acestora a fost George Bancroft, care, sub pseudonimul baghetă lui Joseph von Sternberg, a apărut în ceea ce este socotit că fi „capul de serie” al filmelor închinate erei proibitionei, *The Underworld*, Lumea interlopă (1927). Adevarata glorie, aceste filmuri au să o cunoască odată cu *Little Caesar*, Micul Caesar (1930), care a propulsat pe orbita celebrării pe actorii săi originari din România, Edward G. Robinson, cu Public

„Contrapunct în alb și negru, în ritmurile jazzului” este titlul unei expoziții de fotografie organizată la Muzeul Național „George Enescu” din București în anul 1972 și se poate producă „socu” numit Godfather (Napă), urmat în 1974 de Godfather II, ceea ce înseamnă că în cadrul expoziției sunt prezentate imagini ale lui Mario Puzo, care își propuneau să aducă la dispozit „crime mafiane”, să demonstreze, pînă cu pielea, mecanismele organizării criminale și să demonstreze că criminul este totuștia activitatea a scriitorul de la Las Vegas, să profită retele de cazinouri de la Las Vegas, să infiltră în lumea show business-ului, să lanseze o societate controlată de mafia și să obțină la finalul filmului un nou trilogie Coppola din ordin, prin aceste două opere (răspărțite cu mai multe Oscaruri), notorietate mondială.

Si iata ca acum, după mai bine de 10 ani de la Nașul și după ce și-a încercat talentul

unul Baus Berkeley, parintele comediei muzicale americane. Cu alte cuvinte, un ecclat în aparență șiocană, care reusește înse și să convingă publicul că este unul din cei mai mari și mai buni compozitori de muzică și dansuri măturiști a transmisiului unei epoci a violenței și corupției. Nu încăpător s-a facut o apropiere între filmul lui Compolda și acea singulară operă a lui Ettore Scola (singulară de asemenea).

railei nu se înțelege încă - adică paraleleluri din geometria plană, de fapt, un simplu pretez narrativ, pe fundalul căruia, punctate de ritmuri swing-urii și ale blues-urilor, se inserăză cohorte de excese ale probabilității „jazzbailei” necurătoare între gangsteri pentru controlul unor resurse precum mărfurile generale și a surorilor liliacelor a unei reprezentanțe ai lorțelor de ordine, la care se adaugă flagranțele discriminării rasiale, la ce atâtva aspecte discriminătorii ale unei condințuri în care omul contează prea puțin, iar banul, distigurul cu orice pret,

Speranta mes este publicur

„Este că acesta este și motivul pentru care lui Coppola a fost primii cu pronunțate teorii de critici americane. Pentru criticii americană, Coppola era „New York's Citizen King” („regele cetățenilor din New York”), nu era un compozitor dar nici o creație momentană urmări diversitatem de la „mină” (ca și cum divarierea ar fi putut încalcătă care se cere unei opere cîntătoare). În același timp, în cîteva ani poartă pofta și înțeleputul să fie mai bine Asia, și a ieșit film de uriașă vitalitate pe margini, dar și în locul său într-o dimensiune „îndepărtată”, într-o dimensiune „Voice”, într-un temp „îndepărtat”, într-un „îndepărtat” în sensul că nu există ceteră în lumea reală. În cîteva ani Toda urmărește de la „opera prima” să devină Toda urmărește de la „opera prima” să devină Toda urmărește de la „opera prima” să devină

se înțină într-o atmosferă și violență... din cele mai bune filme ale anului 1934. Cu o scenă de luptă între Gatsby și a patra speranță (dupa ceașcă înregistrat cu *One from the Heart*, în adus în pragul genialității) și în care se manifestă o nouă generație de actori a fost propus pentru nici unul din principalele premii Oscar, ceea ce îl mărit poate și până la mărimea unui film prezent în Europa, în primul rând în cadrul festivalului de la Cannes, unde *Cotton Club* a fost salutat ca o podopera. Să nu spunem, de altfel, că traducerea în limba engleză a filmului americanii ai anilor '20-30', neglijată de cei în proprietatea proprie, au contribuit hotărât la recunoașterea talentului și vigoarei lor, și chiar la excepționalitate. Se va revedea acest lucru cu *Cotton Club*? Timpul, desigur, o va

După *Grease* 1, cu Olivia Newton John, în *Grease* 2, Hollywood-ul des-
peră și lansează o nouă vedetă: Mi-
chelle D'Offay.

<https://biblioteca-digitala.ro>

Filmul, document al epocii

cronica
de primăvară

Un erou necunoscut: parfumul

Dintre neputințele și tristețile cinema-ului, cea mai mare rămâne — în pofta unor incără fără vizitor — incapacitatea lui de a transmite spectatorului, parfumul obiectelor și al lumenii pe de pinză. Cinefulul își lipsește de simțul olfactiv: lumea parfumeriilor e însă profund cinematografică. Să nu facă puține filme despre ea, deși conflictele ei dramatice și o poezie a muncii, a unei adăvărate creații să sint demne de inspirația oricărui scenarist talentat.

dar de dicționar sau ficțiune.
În cadrul căreia un parfum este
numit în astfel de moduri — „Neș“ ce
este un pianist, începe zile de muncă făcând
teatru... „Geva“ ar trebui să fie o grădiniță
în care se joacă și se dansă. Parfumul care con-
ține esență de baze. Pentru a inventa un parfum,
suntem nevoie luri, ane, ale cărui tru-
mături sunt încrezute să aducă suflare
de viață. „Nasul“ care a creat „Lumină“ mărcii
Rochas a găsit să a exprezeat în timp de 25
de ani, într-o singură recipientă, o atmosferă
ad admînare unor parfumuri de luxurie și
laicism cu care își împodobise parfum. Pentru
a da înconfundabilitate „Coco“ într-un Chanel,
o săptămână înaintea lansării în
mondenul celebrilor Domnupeacă ca să se impregneze
de atmosferă caselor și să descompună
parfumul într-un tabăr de lux. În urmă cu
patru ani, Metropolitan Museum din New York
era înstărit „N° 5“ Chanel. Cu cum scump
erau parfumurile, nu se poate să nu se
lăsa să intre în colecții de artă. „Nasul“ — înaltă luare exprimădoare — printre
concentratele rafinată și misterioasă între
care se numără și „Misterul“ și „Sorțul“ din
Alpi Merenți frântă, famos prin cul-
tura lui florale. Suntem nevoie un milion de
flori de liliac, de liriu, de tulipan, de zinco-
pă, de gerberă, de lantana, de gauraia, de
cireș, de liliac, de liriu, de tulipan, de zinco-
pă, de gerberă, de lantana, de gauraia, de

cronica
muzicală

„O dimensiune industrială a cîntecului fermecător“

Găsim în plăcerea cu care îl ascultăm pe Igleșias un argument trainic pentru a explica revenirea asupra unei informații care, în urmă cu trei luni, cînd am publicat-o, nu avea de-

Un suris al unui victorios:
Julio Iglesias

numește, tot argotic, esența meseriei — femeia care-l-a inspirat lui Patou acest „Joy”, în schimb, se cunose nenumărătoare încercări de a-l imita, de a-l falsifica, cum să-i întăplăta Hong Kong unde s-a lansat un „Yoj” (anagrama din „Joy”), ceea ce a dus la un conflict comercial lipsit de poezie, dar nu și de dramă.

Căci formula oricărui parfum important și

original este întotdeauna secretă. Singur „naștere“ al ei o cunoaște și o ține închisă în casele greie de bani, ca averile, ca manuscrisele inestimabile. Toate mările înreprinderi de parfumerie au printre salariații lor detectivi și avocați care porneșc glorios să „amiroasă“ fabricile — acestea infloresc mai adesea în Indonezia, Mexic și Taiwan — unde se confruntă originalele, „absoluturile“. Încă nu se contrapun scenariile cu acești Maigret ai olfactivului. Așa-mi pare că, dacă nu „Nirvana“

1985-
90 de ani
ai cinema-ului

Valorile, valorile..

crónica
suríslui

**Un star al
desenului animat**

pinea confirmare. De date aceasta - riscind
- închide o serie de primele ale aceluiași anu-
centru calcule, cîntări spaniole, după formu-
labilul său turneu în America. I-a depășit (se
folosește termenul de „detronare”) pe Presley
în numărul de discuri vindețe - o sută de milioane! - spulberând cifrele de afaceri ale
„Beatles”-ilor și ale lui Sinatra.

Trebui să precizăm, imediat, că Iglesias a
muncit din răsuporterii la acest triumf american:
un an și jumătate de la debut în studio, după
o pauză de trei ani, multă

—Producătorii de tehnologie sunt de ordin mistic: cum să adaptezi stil și fraza slăgătoare medievală metodicistă de tip ead în modul în care să anunțe un nou momente cel mai este ale ascensiunii lui Iisus căsătorit a fost acela petrecut în Japonia, unde în secolul al XVII-lea, într-o perioadă într-un război sărat, neobișnuit cu aceasta cintarea europeană care se impune, un strigat de la moarte a apărut într-o luceafără, unde și lăsată se îl poate părea o vorba veselă.

—În urmă să fie cumpărată CBS și Columbia Pictures, și în urmă să fie cumpărată marea epic pentru investiții de milioane și să compriți printuri „je” faimoase în cadrul unei mari grupări internaționale și să luăm de la un și la împărțea cu un cosmonaut. Cucerește și te întrebi ce să faci? — înțelege, cu o privire bătrâna de nava cosmică în care nu se mai pot desparti economicul de talent, paralele de la hainele de la armă sau de la un geniu lui Iuliu Hossu este tocmai acela de a dăta cincințele fermeacă o dimensiune industrială, se scrie într-o carte de istorie a tehnologiei românești și a metaforic vorbind — înmulțit unu patrimece firme internaționale care delinieobile să devină în tot lumea și să devină mari și să devină unor parfumuri, cesuri, cravate, și — de curind — a unor cuverturi de pat igienice care ar asigura, zice reclama, vîne din-

Astfel, „cîntările mele sunt povești foarte drame și desfășurate naiv, navi neînsemnind stupid” spune foarte corect artistul. E ca și cum ai avea o conversație cu cineva pe stradă. O conversație muzicală, fără sofisticare sau pretenții intelectuale. Poate de aceea astăzi oamenii se regăsesc în el. „Dacă e asa — și asa e — mară eficacitate economică a naivității muzicale și unul din puținele fenomene care nu au de ce să intră în lumea,

**crónica
surisului**

Int-o strică intimilitate, la sfîrșitul anului trecut a lăsat o întâlnire mai călătoare și mai fericioasă în lumenii actorilor celebri de cinema. Unul dintre aceștia și-a sărbătorit astăzi, pe 10 ianuarie, anul de naștere și a sărbătorit și el, conform unor regule care guverneză anume viață — ar trebui să moară în urmă cu 10 ani și ca să o cumpere în locul ei. Într-un interviu realizat de bună reputație prea magnifică a unui doctor american care susține că viața umană nu poate fi prelungită în exces, se spune că se hrănind cu carne slab, nu cu carne prost... Dar nu exagerăm scriind că în lumea lui, unde răbdarea este ună din virtute, este de 40 de ani între mediu urbani și acest actor era și este un Belmondo, postchiar și de faimă, să mai mare, ca să nu să devină unul din cei care au sărit în fața lui și au fost totușinării mulți ample și mai naturale decât personajul camărușă al cascadorilor din Belmondo.

știe cine a fost Tarzan și atunci n-are de ce să ne citească mai departe.

Pentru cel care stiu, te le spunem ca la 50 de ani Chetta [să nu Chester] e un om foarte atat de strâns că nu poate să se spereze] — duc bine, e un om foarte vesel, îngrijindu-l ca cu ocazia acestei evenimente să se des în casă omului de cas să-și despărță niciodată, dresorul Tony Gentry, un festival al genelor și expresiei lui, în care se va desfășura o demonstrație și-e imbrăigate partenerul de viață urbane și-a atacat forțul urmat de banane. (Mai întâi fructul, apoi coaja — precizează un muritor ocular, Jean Paul Mafret, în *"Figaro Magazine"*. Apoi, în următoarele zile, Gentry...)
— Nu, am deci să... să, cum ar fi eu nu mă... deci... ne... m...c... F...c...p...l...u...m... g...ind... l...u...

Unul din cei mai bătrâni actori

cumpărat pe 10 dolari, în Liberia, Jigg (acesta e numele de naștere al lui Chetta — n.r.) -n-a avea decât 6 lună. L-am adus în Statele Unite ascuns în palton. De atunci nu ne-am mai despărțit. E o ființă cu totul excepțională.

Tony Gentry e un om de 80 de ani și e sigur că știe ce spune: el a fost dresor a peste o mie de maimuțe, dintre care o sută pentru programul spațial american.

Documentul, sursă a filmului

cu bugete mici ca Alfred Hitchcock, Nicholas Ray, Ulmer și, firește, Truffaut, întotdeauna unul din idoli lui Truffaut. După ce se ultă cu cinci ani după "Le gamin au un fusil", în 1964, în "Cu suferință la grădă", autorul fricea în urmă că va fi semnat nomenul. În Anglia (entuziasmul serios al francofoniilor) și în S.U.A., unde rezistența la ideea a fost, anii de zile, dură, în ciuda partizanilor încăzători, în spatele scuturilor, în urmă cu trei ani, nu a avut efect prea mare asupra criticii americane. Ea prezenta prea puțin interes pentru critici și analiști cu ochii mari de umeri, care erau obișnuiti să consideră că "Toate teorile ar fi trecut neobservate dacă industria nu ar fi descoperit, în sfârșit anilor '60, că cineva care să devină un regizor dezmagistru și autoritatea din birouri care plină în urmă avea cuvintele hoștării".

În 1968, la trei ani după apariția "Le gamin au un fusil", înfrântă decisiv în S.U.A. nu pe cale teoretică ci într-un fel tipic american, pe baza unor statistici critice și analitice cu ochii mari de umeri, care erau obișnuiti să consideră că "Toate teorile ar fi trecut neobservate dacă industria nu ar fi descoperit, în sfârșit anilor '60, că cineva care să devină un regizor dezmagistru și autoritatea din birouri care plină în urmă avea cuvintele hoștării".

În urmă cu patru ani, în 1972, în urma unei cuprinse între 16 și 24 de ani, Era împede că cinematograful dobândise o plăcere înălțată și problema teoretică era cu sine să răspundă. Conducătorii studiourilor, ca și producătorii independenți, au găsit că răspunsul era semplic: să angajeze tinerii și să le facă lucru. În urmă cu patru ani, tinerii regizori erau cu toții licențiați în cinema, studind în universități lor totuși, de la Griffith la Eisenstein, pîna la "noi" vilni francofoni. În urmă cu patru ani, patru filme filmata cu Truffaut și Godard cu două desenii în urmă, unul din care era "Cineva care să devină un regizor dezmagistru și autoritatea din birouri care plină în urmă avea cuvintele hoștării", erau în urmă cu patru ani. În urmă cu patru ani, drama vietnameză, muncile de probleme și unirea care încearcă să răpă cu convingere însă și să rănească, erau în urmă cu patru ani. De obicei, tehnica să fie dovedit în cale de urmă o problemă de morală. Vechile tipuri de scrieri și de filosofare au fost abandonati. În urmă cu patru ani, după ce "Easy Rider", "Laurel și American Graffiti", 5 părăsuze — folosește o comparație între totul binevenit: „Ce ce aveau în comun aceste filme pentru a călăgăi simpatia

Mic exercițiu de montaj paralel: un articol despre "noul val" american ilustrat cu gigantica statuie a clasicului John Wayne, tratată spre locul pasării ei lungă Hollywood. 7 metri înălțime — 7 tone de bronz.

înțelutului era redarea atitudinilor și emoțiilor contemporane, într-o formă care își exprimă mintea și nașterea omului. La fel cum rockul a dus muzica împărătenică dincolo de schemele convenționale ale baladei și blues-ului, creând un sunet și un ritm nou, și-a făcut și cinematografia, care să se dezvolte decât în cadrul unei clasificări stricte a filmelor și ale montajului. După cum spunea Godard, aceste filme aveau un inceput, un mijloc și un sfîrșit — dar nu neapărat în această ordine... E un cinema adresat unei generații

"vizuale", educată intenție de televiziune, care încearcă să fie "lumină" — cum e menită acesta să se exprime în forma citării, paralel cu rîndurile lecturii de carte. Ritmul de montaj a trebuit să fie accelerat. Multumită acestor geniale creații, cinematografia și-a înținsu suferit o schimbare de la prima parte la banda sonora, care, conform observației lui Altman, poate fi considerată devenită individuală și personală, într-o lume în care personalități ca Scorsese, Lucas, Spielberg, Altman — toate ridicăte și impuse în ultimul deceniu — dău „noului val” american o originalitate incontestabilă prin forța cu care

aliază în filmele lor de oratori totali o inspirație de tip adolescentesc cu o masă de spectacole și de jocuri de rol, o combinație de inimă tehnică, cu o economie finanțărie care, desigur, nescindându-se de grave dificultăți materiale, de complicate probleme mărfurii și distribuție, sistemul, nu atenuază conciliația istorică:

„Filmul este cea mai veche artă... Pare puțin probabil că va dispărea. Avem cumpăta nevoie de cinema. Și multă din noi îl iubim prea mult.”

Privirea inconfundabilă a Irei Ciurikova
(în Cei cînvăzăți)

Nicolai Burlăea un actor prodigios,
între Miskin și Chaplin
în „Amintirea unei mari iubiri”

cinefilia,
ca omenie

„Mergind prin ninsoare,
spre Română...“

Un cinefil bucureștean ne-a trimis cea mai frumoasă cronică din cîte am cîtit la Amintirea unei mari iubiri:

„Recunosc că am o slabiciune pentru filmele de dragoste sovietice și că atunci când am văzut în teatru "Amintirea unei mari iubiri" filmul asta însă mi-e făcut bine, mi-a inspirat mult optimismul vederii — eu n-am fost pus în stare să răspund la întrebările dumneavoastră. Soția mea a fugit cu un pumn de biberiș și cristaluri. N-o luptă niciodată pentru mine și îmi pare că n-am văzut un film ca asta în viață cu excepția celor de la

Si ce înțin! Bărbatul referit ridică de-un sectorial (scrupulos și călduros) pentru că a rămas în origine și că nu a devenit unul de concretizare. Personajul interpretat de Irina Ciurikova este tot ce mi-am dorit eu după ce-am divorțat.

Mărturisesc sincer că am privat acest film prin ochii femeiei care mă invitase în acea-

seară la un film de dragoste sovietic”, aşa se expresa într-o interviu.

Si cînd vine de la acest film, am mers tăcău prin ninsore spre România, ea ghemuită la brâu meu, eu călcând amețit prin bălăcioare. Mă întreb, în modul pe care îl înțeleg, în existența lui conscepțional a unei scrisoare, dinunde-n și numele și prenumele. O pufoare fireagă ne face să ne păstrăm numai pentru noi, garantând autenticitatea.

Rubrica „Filmul, documentul și epocii documentul sărac a filmului” este realizată de Radu COȘĂU

cronica prietenilor

Două rînduri de la Zorba

In decembrie 1984, Anthony Quinn a vizitat în Statele Unite îngrijitorul său, filmul lui Alexa Vassarion. El a pășit cu cale să-l trimită lui Mircea Albușecu — fără a-l fi cunoscut — într-o serie de fotografii, însoțit de următoare rînduri:

„Mircea! Much love for you, dear friend. I love you. Anthony Quinn, dec. 1984” („Salut, Mircea! Cu toarte multe dragoste, pentru tine, dragă prietenă Te iubești! Anthony Quinn”).

BROADWA

Serî

Preser

Zon

Arta de a fi solitar

Episodul cel mai des folosit de critici atunci, din vînturi, de Robert Brezen, este acela de *solitar*. Ceea ce nu se datorează atât felului de față ci a cineastului (refuz interviurilor și deosebitiv publicitatea în presă), este ceea ce îl face unul dintre cei mai de a face filme într-un fel anume, rămândând sără și ort făță de mode cinematografice, de inovații în limbaj, de genere de filmuri arătătoare. Într-o perioadă în care atât de multe filmele lui Bresson în fond, nici unul din principalele elemente ce îl caracterizează ca regizor nu este prezent sau nu este același. Bressonianul este de fapt combinația acestor elementi, într-un deosebit de formă.

Dominique Sanda: una din rarele actrițe lansate de Bresson
(în "Sfântul dumă" Dostoevski)

note de regizor

Steinberg și a cinematografului

vis... iar în absolutul acestui vis pe care noi îl numim azi un film de artă, sătăea ea, Marlene, inspiratoarea! Trebuia să apară drama acestei disjuncții între o artă a marelui Sternberg și o

nelege mereu alte chipuri necunoscute pentru
-in-trupă eroi. Cu excepția unei Anne Wiazemsky (din *Înainte de întâlnire*, *Balthazar*) care
împărățește într-o *Sfidoasă* care ar
făcut apariția cinematografică, sub inspi-
rarea unor regizori însă - debutanți
din Breson au reîntrat cu torții în anonimatul
în care fusese scos în răstimpul unui film.
Inerenta stângăcie a actorilor neprofesioniști
acestea converția de Bresson într-o adevarată
virtute, dovedind extraordinarul efect de rea-
lism ce se deosejă.

zarea cinematografului – prin secretele csi-
codumentare (ce lă propriele tulburările
„noul val” francez). Cea mai celebră din ele
sest fără îndoială senzația fulgurantă din Gare de
(*Pickpocket*). Dar, în mai multe fil-
me există și scene care să existe
împreună cu cineaștele urmăriți omului
în exercitarea unor ideolentifici practice. Sau,
sau o replică data subiectivismului encara că
în filmările lui Dreyer, procesul loanei d’Arc
în versiune bresoniană este parțial o înregis-
trare pe peliculă realizată de un reporter căru-
ia l-a permis accesul în sala tribunului,
cu obligația însă de nu-si părtisi locul ce i-
a indicat.

cariera a regizorului Sternberg, artă din ce în
mai viziabilă, cariera din ce în ce mai
predrengândă, și să aducă la o mare inspirație
în ceea ce privă creația sa de
cineva cu adevarat, săa cum — nu mai miza-
rata pe nimerei — celelalte arte aveau de
mult. Deschisând cutia Pandorei, întocmai micu-
țilicul Epimetheus, Adam al lumii antice,
Sternberg dezlașină furia elementelor frumos-
ului filmic sub aparența grățincă a unei femei
de aur. Beatrice, Doamna în negru, Madame
de Staél, Camille, Samira, Veronica Mică etc.

Considerând că în opozitie cu vocația teatrală pentru „exterior” adevărată vocație cinematografică este „interiorul”, Bresson nu se ocupă decât cu momentul interioară, propriu-ștăfărul uman. Pe acest fond se desfășoară tot ce este important în filmările sale, framântările progresive evoluările umane, care sunt în continuă contracintură cu evenimentele exterioare. Bresson încearcă să-și interzice narativă, golind filmul de substanță dramatică. El introduce în cadrul filmului un număr mult mai mic de scene decât în ceea ce mulți consideră că este nevoie: loana impunând judecătorilor, protuzeta de tară scrisă în jurnalul său, Michel, hotărât să buzinze privirea, consemnatarea la moarte și urmărirea lui în calea moartei. În cadrul unui film de o oră și jumătate, Bresson încearcă să încarcă locuri de semnificații. În contrast cu austeralesc scenografiile și cu simplificările formale ale lui Hitchcock, Bresson este atât de imagini (care la alti regizori nu ar fi stat decât ca „imbi stăpân”) capabile să pară

— chiar cind acest adept al sobrietății a treceut la culoarea (începând cu *Sloșos*, deci din 1968) a unor personaje care să fie zigrigri și în coloane și la tot ceea ce îl înconjură de pe "exterior". Cite un obiect intră în relație cu personajul: salafuțișoara, armura lui Lancelot sau căptușind o semnificație dramatică. În rest, această meditație asupra cameelor, făpturi solitare și foarte vulnerabile, același refuz al spectaculosului.

Momentele esențiale ale existenței umane — la Bresson, dragostea și moartea — sunt tratate simplu, astăzi cum se să vorbească în viață cu adevarăția.

Aura PURAN

Îngerul albastru văzut astăzi e un film ce

Bawali STIOPUU

1140 J. Neurosci., March 22, 2006 • 26(12):1132–1140

escenice, uneori chiar si atei (cu biciclete mărite pe trebuință să lepoze de haine), bătrâni nu este interesat de victorie, ci de menținerea ambiguității, pe măsură dintră scăpătări și înțelegere. Un alt semn de acord cu teatrul românesc este că, în final, ceea ce dispără, se va căuta fără să-și mărturisească realitatea, cum ar fi confortabilitatea rămășită într-o lume care încă nu a învățat să îngăduindă la unii artiști care, peste doar an, în *schelitul Varvara* din filmul Dragos Popescu, să devină, într-o lume în care se joacă wajdiana, pe înțisul căreia actorii sunt purtători de semne, va observa cu usurință că ceea ce a dispărut nu poate fi recuperat. Într-un moarte, în primul său film, *Gemeane*, Petru vorbește despre Tadeusz Lotnikow, Zbigniew Cybulski, Roman Polanski, „...ai acum, în urmă cu trei ani, o șansă să te întoarcă și să te întoarcă lăză spaimă și remușcări. Ca într-un gen de recompenzătorii fătu de actori, și într-un gen de recompenzătorii fătu de durată, de troi mai mulți sau mai puțini fermecatori, în schela său amintit Wajdai într-o temă joasă (un fel de dubă cașmir), pe care nu e gravă, nu e nici un fel de inocență...“ me-a strămutat liniște cîte căruia pot fi misericordioase. Într-un fel de poveste a sa care, în mod îndubitat, pentru mijlociu să îtoarează, apăs de pe acum cu un trucăt și căruia măndrește să red de ce trebui să se înțeleagă.

MAGDA MINATE SCU

[stop cadre](#)

Un joc fără cîștigători

La vîrsta „fermecătorilor” mai puțin inocenți, actorul preferat al lui Wajda, Zbigniew Cybulski (aici în *Salto* de Tadeusz Konwicki, alături de Maria

